

پژمان درستکار: چند حریف سخت داریم

منطقی نبود با نفرات اصلی بیاییم

سؤال و جواب

محسن وظیفه

خبرنگار اعزامی به ریاض

کشتی این مسائل وجود دارد و برای رسیدن به سر وزن آماده شوند. اما اینها نفرات اصلی هستند و حدود دو ماه پیش در مسابقات قهرمانی جهان حضور داشتند و آنجا هم وزن کم کردند. با توجه به این فاصله کم تقریباً برای کل تیم سخت شد. منطقی هم نبود که بعد از آن مسابقات سخت، تیم به اینجا بیاید اما به هر حال خواست مجموعه ورزش این بود که با قدرت وارد شویم. ما هم کل تیم را به این مسابقات آوردیم.

به چه قیمتی؟
خب برای همه ما مهم است که پرچم ایران بالا باشد و تصمیم مسئولان ورزش هم در این شرایط خطر همین بود. البته در مسابقات کشتی چند کشتی گیر مطرح حضور دارند اما تعداد شرکت کنندگان کم است.

درباره شرایط اعضای تیم هم صحبت کنیم، کاهران در چه شرایطی است؟

عالی. در بهترین شرایط خودش قرار دارد. در سنگین وزن هم امیرحسین شریاطش ایده آل است. در سبک وزن ها خب علی مؤمنی را داریم که جوان است و امیدواریم بدرخشند. در ۶۵ کیلوگرم رحمان عموزاده حضور دارد که اندکی اضافه وزن دارد و به راحتی سر وزن می رسد. در ۷۴ کیلوگرم یونس امامی هست که امیدوارم بتواند خوب کار کند و مدال طلا را بگیرد. در وزن ۹۷ کیلوگرم هم از امیرعلی واقعا انتظار یک طلا را دارم، حتی در حضور تاج الدینوف و آیتماخف دو رقیب اصلی او که در این مسابقات سخت به دنبال مدال هستند. دو نفری که یکی قهرمان

جهان است و دیگری هم قهرمان جهان و هم المپیک.

درباره سطح مسابقات هم حرف های زیادی مطرح می شود. حریفی بوده که رقیب اصلی

ما بوده باشد و به این مسابقات بیاید؟

بله، بعضی از رقبای اصلی ما در این مسابقات هستند. احمد تاج الدینوف حریف اصلی امیرعلی آذربیرا در این بازی ها حضور دارد. رضا بک آیتماخف از قزاقستان هم حضور دارد. در وزن امیرحسین زارع هم شامیل شیریوف برای بحرین کشتی می گیرد که در قهرمانی جهان با هم کشتی گرفتند. سطح مسابقات بالا است. به هر حال کشورهای آذربایجان، ترکیه، ازبکستان، قزاقستان و قرقیزستان حریفان سختی هستند.

همیشه کشتی در بازی ها کاروان ایران را بالا کشیده و باز هم به نظراین اتفاق رخ می دهد.

خب مدال های کشتی همیشه نجات دهنده بود اما این بار مأموریت ما کمی متفاوت است و قرار است که کار خوب دیگر رشته ها را تکمیل کنیم. در چند روز گذشته برخی از رشته ها خوش درخشیدند و کاروان توانست یک جایگاه خوب را در جدول توزیع مدال داشته باشد.

درباره قرعه کشی هم توضیح بدهید. ظاهراً قرعه خوبی افتاد.

ما اصلاً به این نگاه نمی کنیم که با چه کسی روبه رو می شویم. به هر حال الان تیم ما قهرمان جهان است و کشتی گیران ما با قدرت با همه روبه رو می شوند.

تا بدون اینکه امتیازی از دست بدهد، راهی دیدار فینال شود.

امیر عبدی را شاید بتوان آخرین محصول کارخانه کشتی گیرسازی روح الله میکانیکی در قم دانست. کسی که وقتی «به ذره بچه» بود در لیگ برتر کشتی می گرفت، موردپسند محمد بنا واقع شد و خیلی زود هم به تیم ملی رسید. محمد بنا او را در چند رویداد امتحان کرد اما برای درخشش نیاز به چند تورنمنت مهم داشت تا پخته شود. این فرصت در

وقتی قرعه کشی مسابقات کشتی فرنگی آمد شاید در همان نگاه اول همه امیر عبدی را در بین بازنده ها گذاشتند. کشتی گیر وزن ۷۷ کیلوگرم ایران در دور اول به غنی زاده آذربایجانی برخورد کرده بود اما هشت بر صفر برنده شد.

دور دوم حریف او ژوراف تاجیک بود که او هم با نتیجه هشت بر صفر مقابل عبدی زانو زد.

امیر عبدی که همچنان در حال تاخت و تاز بود، در کشتی نیمه نهایی خود هم شش بر صفر برنده شد

امیر عبدی؛ ستاره نوظهور کارخانه قم

یادگاری بنا

کشتی فرنگی ایران و دو طلایی که در راه است

هادی و هیولا

فینال می رسد. دور اول الجزایر و دور دوم با برنده عربستان و افغانستان روبه رو می شود، یعنی تیم ملی رسیده است تا بتوانند با کسب دو مدال طلا پایان درخشانی را برای کشتی فرنگی در این بازی ها رقم بزنند. تیم ملی کشتی فرنگی در چهار وزن اول سه فینالیست داشت و حالا در دو وزن پایانی هادی ساروی در وزن ۹۷ کیلوگرم و فردین هادی را در وزن ۱۳۰ کیلوگرم را در اختیار دارد. در چهار وزن اول سعید اسماعیلی، امیر عبدی و غلامرضا فرخی درخشیدند و این درخشش نیاز به یک کار تکمیلی دارد که البته دور از انتظار هم نیست. کسب دو طلا در وزن ۹۷ و ۱۲۵ کیلوگرم راحت تر از هر کار دیگری است. هادی ساروی با طلای المپیک و جهان در دو سال اخیر نامش را بر سرزبان ها انداخت. هادی حالا نفر اول دنیا در وزن ۹۷ کیلوگرم است و بعد از هادی ساروی که و نه هیچ کشتی گیر دیگری، در چنین وضعیتی هادی در بازی های همبستگی کشورهای اسلامی حریفی را در پیش نخواهد داشت که زورش به آن نرسد. هادی در این مسابقات با دو کشتی به

فینال می رسد. دور اول الجزایر و دور دوم با برنده عربستان و افغانستان روبه رو می شود، یعنی تیم ملی رسیده است تا بتوانند با کسب دو مدال طلا پایان درخشانی را برای کشتی فرنگی در این بازی ها رقم بزنند. تیم ملی کشتی فرنگی در چهار وزن اول سه فینالیست داشت و حالا در دو وزن پایانی هادی ساروی در وزن ۹۷ کیلوگرم و فردین هادی را در وزن ۱۳۰ کیلوگرم را در اختیار دارد. در چهار وزن اول سعید اسماعیلی، امیر عبدی و غلامرضا فرخی درخشیدند و این درخشش نیاز به یک کار تکمیلی دارد که البته دور از انتظار هم نیست. کسب دو طلا در وزن ۹۷ و ۱۲۵ کیلوگرم راحت تر از هر کار دیگری است. هادی ساروی با طلای المپیک و جهان در دو سال اخیر نامش را بر سرزبان ها انداخت. هادی حالا نفر اول دنیا در وزن ۹۷ کیلوگرم است و بعد از هادی ساروی که و نه هیچ کشتی گیر دیگری، در چنین وضعیتی هادی در بازی های همبستگی کشورهای اسلامی حریفی را در پیش نخواهد داشت که زورش به آن نرسد. هادی در این مسابقات با دو کشتی به

این سال ها به او داده شد و حالا امیر به اوج خودش رسیده و در ریاض هنرنمایی می کند. او با پشتیبانی پدرش که رئیس هیأت کشتی قم هم هست، در این سال ها حمایت شد تا از شکست ها و بی مهری ها خسته نشود. در نهایت بعد از مدت ها صبر توانست در بازی های همبستگی، جایی که همه منتظر شکستش بودند، بدرخشد. این درخشش عبدی همان ضرب المثل قدیمی است که گر صبر کنی زغوره حلوا بسازی.

مدال های ریاض مسکن است، نه درمان

سیر نزولی تکواندو، از قونیه تا ریاض

تکواندوی ایران امسال با امید جبران ناکامی های تلخ شیاپ چانگ وووشی با به بازی های کشورهای اسلامی گذشت؛ رویدادی که به ظاهر فرصتی برای بازسازی روحی و فنی تیم های ملی بود، اما در مقایسه با دوره های گذشته چندان هم موفق عمل نکرد. تیم های ملی با ۱۲ تکواندوکار راهی ریاض شدند که در پایان مجموعاً ۲ طلا، ۲ نقره و ۴ برنز کسب کردند؛ آماري که اگرچه رضایت نسبی مسئولان را به همراه داشت، اما در مقایسه با دوره های گذشته نشان از افت محسوس عملکرد ملی پوشان دارد. در بخش مردان شاگردان تیم ملی تنها ۱ طلا و نقره و ۱ برنز به دست آوردند؛ عملکردی که نسبت به دوره قبل به میزبانی قونیه، جایی که تیم بسحاق ۴ طلا و ۲ برنز کسب کرده بود، یک عقبگرد کامل محسوب می شود. تیم زنان هم با ۱ طلا، ۱ نقره و ۳ برنز کار خود را به پایان رساند؛ آماري که هرچند

بهبتر از عملکرد ضعیف و ناامیدکننده تیم در شیاپ چانگ وووشی است، اما همچنان با معیارهای گذشته فاصله دارد. کافی است به نتایج قونیه نگاه کنیم تا مشخص شود افت چگونه در هر دو بخش آشکار است؛ جایی که تیم زنان تحت هدایت مینو مداح ۱ طلا، ۴ نقره و ۱ برنز کسب کرده بود و حالا آمار و ارقام نشان می دهد که مداح همچنان با مجموع دو دوره مربیگری، پرافتخارترین سرمربی تاریخ تیم بانوان در این رقابت ها به شمار می رود.

این تفاوت ها نشان می دهد تیم های فعلی، به خصوص تیم بانوان هنوز از تجربه و انسجام لازم برخوردار نیستند. هرچند کادرفنی معتقد است این مدال ها نشانه بازگشت و جبران نتایج مسابقات جهانی است اما آنچه در ریاض رخ داد الزاماً از جنس بازگشت به روزهای اوج نیست. بازی های کشورهای اسلامی، به ویژه در این دوره، از نظر سطح رقابت قابل مقایسه با میادین سنگینی مانند

جهانی وووشی نیست و به همان اندازه نمی تواند متر و معیار دقیقی برای ارزیابی کیفیت واقعی تیم ها باشد. با این حال، مسئولان فدراسیون سعی دارند با استناد به همین چند مدال، فضای سنگین انتقادات پس از وووشی را کمی آرام کنند، اما واقعیت این است که شیرینی مدال های ریاض، تلخی وووشی را نمی شویید. کارشناسان بر این باورند که فدراسیون نباید تحت تأثیر نتایج ظاهرآ امیدوارکننده این رویداد کم فشار قرار گیرد. در بخش بانوان، مهروز ساعی و تیمش اگرچه توانستند پس از شکست روحی و فنی وووشی دوباره روی سکو بروند، اما با نگاهی به گذشته عملکرد آنها در ریاض هم قانع کننده نبود. از نگاه بسیاری از کارشناسان، تیم بانوان نه تنها از نظر فنی بلکه از نظر روانی هم هنوز از آسیب سنگین مسابقات جهانی عبور نکرده است. ترکیب جوان و کم تجربه، نبود برنامه ریزی بلندمدت و تغییرات شتاب زده از جمله عواملی

است که سبب شده تیم بانوان نتواند بار دیگر هویت مدعی گونه خود را بازباید. در مجموع تکواندوی ایران در ریاض توانست کمی نفس بکشد، اما هنوز احیا نشده است. مسیر پیش رو نیازمند بازنگری جدی، تصمیم گیری شفاف و پرهیز از رضایت مندی

وقتی دوومیدانی راه وووشو را نمی رود

فرصت سوزی عجیب

مسابقات دوومیدانی بازی های همبستگی کشورهای اسلامی از روز یکشنبه شروع شد و در مسابقات پرش بانیزه به طور کلی سه نفر حضور داشتند. یعنی اگر یک نفر از ایران ریجستر شده بود تحت هر شرایطی مدال برنز را می گرفت. حالا بماند که رکوردهای نفر اول تا سوم هم تا چه اندازه مضحک بود. در مسابقات پرش ارتفاع هم کلاً پنج نفر بودند و با توجه به اینکه رکوردها پایین بود، اگر یک شرکت کننده از ایران می آمد شاید با انجام حرکت های صحیح به مدال هم می رسید. در پرش طول هم همین بود؛ کل شرکت کننده ها ۵ نفر بودند. این سه رشته شانس مدال آوری ایران را افزایش می داد اما چرا از این فرصت استفاده نشد؟ چرا دوومیدانی مسیر وووشو را انتخاب نکرد؟ نمی خواستند مثل آنها همه چیز را فدای مدال و نتیجه کنند بی اطلاع بودند؟ اگر از سربى اطلاعی بوده که یک اشتباه فاحش است اما اگر از منظر برنامه ریزی و میدان دادن به جوانان بوده که می توان از آن چشمپوشی کرد.

بازی های همبستگی کشورهای اسلامی با تناقض هایی روبه رو است که واقعاً به هر بیننده ای شوک وارد می کند. گاهی آدم می ماند کدام کار درست است و کدام غلط. بماند که بازی های همبستگی کشورهای اسلامی در حالی برگزار می شود که در آن حجاب هیچ معنا و مفهومی ندارد و اصلاً مشخص نیست با کدام متر و معیار باید نام آن را اسلامی گذاشت اما علاوه بر آن در مسابقات هم اتفاقاتی رخ می دهد که ناخودگاه افراد مجبور به واکنش های متناقض می شوند. به طور مثال چند روز پیش همه رفتار شهروانو منصوریان را شمات کردند که چرا باید به خاطر یک مدال خودش را به هر شکلی راهی مسابقات کند. در حالی که با یک باخت هم مدال برنزش قطعی می شد. منصوریان شرکت کرد و مدال برنز را به دست آورد اما چند روز انتقادات تند و تیز را به جان خرید.

حالا چند روز از آن ماجرا گذشته و این بار باید فدراسیون دوومیدانی را شمات کرد که چرا از فرصت مشابه استفاده نکرده است؟ روشن شود.

گزارش تصویری از تلاش ورزشکاران ایران در بازی های همبستگی کشورهای اسلامی